

A Feltámadott Krisztus legendája

Történetünk a régmúltba nyúlik vissza, mikor a magyar is csak szolga volt a maga hazájában, és nem volt elég, hogy az Ausztria országbeli főurak mondták meg minékünk, hogy mi a helyes a magyar földön, csak a chatolikusoknak volt szava az országban! Itt kezdődik mesénk, az Úr 1700. évében, annak is a Szent György havában, mikor Isten kegyelméből, I. Lipót, a Habsburg – házbeli, volt Magyarországnak koronás fője. A császár még egy esztendővel ezelőtt adatta ki, az Úr 1691. évében, a maga *Explanatio Leopoldina*-ját. Felséges urunk rendelkezése szerint, a Felséges Mindenható 1555. évében, az Ágostában kiadott „*Cuius regio, eius religio*” rendelkezése szerinti ágostai hitűek csakis a Felséges uralkodó által meghatározott helyen tarthaták maguk Istentiszteletét, melyet még a Felséges Mindenható 1681. évében felsorolá az nagyurunk. Ezen becikkelyezett falvakban, s városokban engedélyezett az ágostai hitűeknek szabad vallásgyakorlatuk.

Rábaközben, annak is a maga artikuláris helyén, Vadosfán, az ágostai hitűeknek volt egy temploma. Ne úgy tessenek elképzelni e templomot, mint manapság, nem volt annak se tornya, se harangja, még nagy se volt. Egy egyszerű, döngölt padlós vályogház, benne a maga Istennek szentelt oltárával, s a Feltámadott Krisztus Urunk szobrával.

Mikor a hét hetedik napján, vasárnap vége valá az Úrnak szentelt tiszteletnek, az emberek elhagyák a templomot, s a lutheránus pap bezárá az templom nagy kapuját. Az üres házban nem maradá más, csak az Feltámadott Krisztus szobra, no meg a Szentlélek. Mikor Feltámadott Krisztus Urunk érzékelé, hogy egyedül ő vala a templomban, az oltárról körütekinté az üres teremben. Látá, hogy valóban kiürült az Isten háza, viszont őt otthagyták. Hát lehet ilyet tenni a Feltámadott Krisztussal? Emberi kéz alkotta építménybe zárni, hogy csak a kiváltságosok láthaták? Feltámadott Krisztus Urunk, ki természetesen jól tudta mi szörnyűség, s vész pusztít Európa országiban, köztük Lipót király Magyar országában, mégsem tetszett neki, hogy őt, az emberek szeme elől elzárva tartják. Körülnézé, s látá, hogy egy ablak nyitva marada. Lemászá, az Feltámadott Krisztus Urunk az oltárról, s a templom döngölt padlóján végigmené, egészen az ablakig. Ott a templom drapériáján felmászá az ablakba, ki a párkányra. Onnan aztán tovább a templom tetejére, gondolá, onnan majd mindenki látja, s, aki csak arra jár, a Feltámadott Krisztus erejével, újult erővel végzi majd az maga dolgát, merthogy Krisztusunknak is volt ereje a kereszten elviselni a bűneinket...

A hét hetedik napján, de már a következő vasárnap, mikor az emberek mené megszentelni az Úrnak napját, nagy kétség fogá el őket, mikor látják, az oltáron nincs ott a szobor.

- A Mindenható... – két kezét összetéve kiáltá fel Boris asszony - a Feltámadott Krisztus eltűnt! Ellopták!

Mindenik ember megbotráncozott ezen eseményen, mert nem értik, ki tehet ilyet - mikor a templomudvarról egy gyereket hallanák:

- Nini, a Krisztus-szobor a templom tetején van!

Nagy öröm támad, s alleluja, s az emberek békében megtarthaták ünnepüket. Innentől kezdve pedig mindig mikor elmenének, a Feltámadott Krisztus szobrát kihelyezék a templom tetejére, hogy Ő adjon erőt, mert ha a Krisztusnak volt ereje elviselni bűneinket és feltámadni a halálból, akkor nekünk is van erőnk viselni a napjaink nehézségeit. Hogy ne bezárkózva, hanem a világnak kitárulkozva hirdessük, a Mi Urunk, s Szabadítónk erejét és nagyságát.

